

Emanciparea muncitorilor va fi opera muncitorilor înșiși!

Tribuna Socială

Buletin informativ al Asociației pentru Emanciparea Muncitorilor
Organizație membră a Acordului Internațional al Muncitorilor și Popoarelor
- iunie 2011 -

Din sumar:

- **19.06.2010-19.06.2011 Un an în plus cu un om în minus**
- **Nicolae BoroIU – un om, o cauză, o luptă, un efect**
- **Ura interetnică, instrument de dezbinare și stăpânire a muncitorilor și a celorlalte pături defavorizate**
- **Campanie anti-NATO!**
- **Mișcarea "indignaților" se va extinde în Europa?**
- **Cine suntem noi?**

19.06.2010-19.06.2011 Un an în plus cu un om în minus

Tribuna Socială omagiază în această lună pe regretatul Nicolae BoroIU, de la decesul căruia, pe 19 iunie ac., se comemorează un an. Nicolae BoroIU a fost și va rămâne în istoria mișcării muncitorești ca un mare militant pentru emanciparea muncitorilor, pentru apărarea drepturilor câștigate de clasa muncitoare, pentru unirea liberă a popoarelor libere, pentru apărarea laicității statului și separarea Bisericii de stat, pentru apărarea drepturilor specifice minorităților naționale, așa cum reiese și din acest articol, descoperit în manuscrisele rămase în custodia redacției Tribunei Sociale. Această uriașă personalitate a clasei muncitoare, pentru ale cărei drepturi a luptat până în ultimele zile ale vieții sale, a dus o aprigă luptă împotriva tuturor asupritorilor și exploatatorilor dar mai ales împotriva acelor care dezbină unitatea clasei muncitoare și îi ațâță pe muncitori unii împotriva altora ca nu cumva aceștia să se unească în lupta lor comună împotriva exploatării.

Nicolae BoroIU – un om, o cauză, o luptă, un efect

Un om deosebit, cu multe calități umane, care se punea în slujba celor care doreau și se străduiau să obțină ceva mai mult de la viață decât cel care nu are ambiții de a avea drepturi depline pentru sine și implicit pentru ceilalți.

Eu având nevoie de consiliere juridică (fiind victimă a unui atac mârșav în timpul serviciului) i-am solicitat sprijinul și sfatul. Cu această ocazie mi-a explicat modalitatea de a încerca rezolvarea favorabilă a cazului meu, dar în același timp și inutilitatea luptei pentru dreptate într-un sistem corupt, mai ales dacă am nimerit în zona grupului mafiot. Din păcate eu nici măcar nu am făcut exact ceea ce mi-a explicat explicat și chiar și din motive de sănătate am renunțat, după ce am urmat calea judecătii prin revizuire, acesta făcându-se formal și am fost deposedat de mulți bani de către justiția coruptă.

(continuare în pag. 6)

Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor aduce un pios omagiu celui ce a fost militantul Nicolae BoroIU, păstrează vie amintirea sa și așa cum spunea acesta „să dăm cu toții curs la îndemnul la unire lansat de imnul muncitorilor de pretutindeni, Internaționala”.

Ura interetnică, instrument de dezbinare și stăpânire a muncitorilor și a celorlalte pătri defavorizate

De când în istorie a apărut proprietatea privată și clasele sociale, clasa exploatoare fie că ea a fost formată din stăpânii de sclavi, feudali sau patronii capitaliști, spre a-și conserva privilegiile obținute, prin exploatarea celor mulți, a căutat să dezbine și să stăpânească, pe aceștia din urmă prin folosirea urii interetnice, rasiale sau religioase.

Această ațâțare a urii, pe astfel de criterii, a fost deosebit de benefică pentru menținerea exploatării, ce a fost serios pusă în pericol când cei mulți s-au unit pentru eliberarea lor, neținând seama de criteriile de rasă, etnie sau religie.

Sclavii, proveniți din etnii, rase sau religii diferite, uniți sub conducerea eroului antichității Spartacus, au pus în serios pericol imperiul sclavagist roman.

În evul mediu iobagii români și unguri au dus cu succes, sub conducerea secuului Gheorghe Doja, lupta împotriva feudalilor exploatatori.

Creatorul socialismului științific, Karl Marx, s-a pronunțat împotriva oricărei învrăjbiți pe astfel de criterii și a îndemnat pe proletarii din toate țările, care nu aveau decât forța de muncă, să se unească spre a-și obține eliberarea de exploatatori.

Șovinismul, ca și în general naționalismul burghez au fost combătute și de către ceilalți clasici ai marxismului Friedrich Engels și V.I. Lenin ca și de toate partidele muncitorești, indiferent de denumirea lor.

Prin renunțarea și învingerea urii, exploatarea, indiferent de naționalitatea celor care o exercitau, a fost doborâtă și s-au creat state în care puterea aparținea celor mulți, indiferent de naționalitatea lor.

Forțele mondiale capitaliste au reușit, printr-o propagandă iscusită și chiar cu sprijinul unor conducători inconștienți ai unor state socialiste, să provoace ura între popoare și naționalități, și astfel, și pe această cale, au reușit să provoace restaurarea capitalismului în mai multe țări.

În țara noastră, spre a se reuși abolirea socialismului s-a folosit din plin ura interetnică, ajungându-se astfel la sângerosul conflict interetnic, ce a avut loc în martie 1990 la Târgu Mureș, între oameni, care în deplină conviețuire pașnică, nu aveau de ce să se urască între ei.

Și pentru a se abate muncitorimea de la lupta pentru apărarea drepturilor sale și atragerea sa pe calea luptei interetnice s-au folosit tot felul de diversiuni și născociri cum ar fi de exemplu că Ardealul sau Dobrogea, în mod sigur vor fi ocupate și scoase din componența statului nostru.

În replică, șovinii unguri au lansat tot felul de zvonuri cum că populația românească ar pregăti înălțurarea oricăror drepturi ale minorităților naționale.

Din fericire, populația țării noastre, indiferent de originea sa etnică, nu a fost receptivă la diversiunile șovine și măcelul, vizat de exploatatori, nu a avut loc. Nu tot așa a fost în Iugoslavia, unde ura provocată, între popoarele acestui stat federal, a dus la comiterea unor grave crime de genocid și statul iugoslav s-a prăbușit dezbinându-se, proces ce continuă.

Ura interetnică a fost folosită și în state ce au făcut parte din Uniunea Sovietică și Georgia, ca și în alte părți ale lumii.

La noi în țară născocirile de ațâțare la ură interetnică au dat slabe rezultate și sunt tot mai mulți cei care s-au convins de caracterul diversionist al acestor născociri. În realitate aici, ca și pretutindeni, ațâțătorii la ură interetnică sunt strâns uniți, mai ales când le este pusă în pericol exploatarea. Deoarece ațâțările classicilor șovini sunt tot mai puțin luate în seamă s-a trecut la metode mai subtile de învrăjbiți interetnică și pe această cale, abaterea atenției de la exploatarea la care este supusă muncitorimea, indiferent de originea sa etnică.

Partidele și grupări ce se pretind socialiste propovăduiesc ura națională și vorbesc despre pretinse pericole interetnice. Ce fel de socialiste sunt astfel de grupări, nu cumva vor un

socialism asemănător cu național-socialismul lui Hitler? Să nu uităm că, în scop de amăgire a muncitorilor, partidul lui Hitler se numea „Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani”.

Iar un astfel de „socialism”, cu o denumire falsă și înșelătoare, a comis cele mai înfiorătoare crime din istoria omenirii, obținând pentru genocidul ce l-a comis o condamnare universală.

Cele întâmplate în Iugoslavia vecină trebuie să ne dea serios de gândit și de aceea trebuie combătute cu energie orice tendințe de învrăjbită interetnică.

Pentru ca însă, combaterea învrăjbirii să nu fie folosită pentru ațâțarea ei, este de preferat ca fiecare să se ocupe de combaterea propriilor săi ațâțători la ură interetnică și nu a celor aparținând altora.

Să nu uităm că și fundamentalismul religios, de orice nuanță, a produs, în cursul istoriei, milioane și milioane de victime, de aceea, paralel cu combaterea urii interetnice, trebuie combătută și ura interreligioasă deoarece există ațâțări la ură și pe această cale.

În țara noastră există destule dispoziții legale care incriminează ura interetnică și interreligioasă dar, din păcate, ele există numai pe hârtie, fiind total ignorate de cei care au obligația să le aplice.

Adevărații socialiști trebuie să se unească indiferent de originea lor etnică și să ceară respectarea legilor și aplicarea lor cu fermitate împotriva acelor care ațâță la ură interetnică, rasială sau religioasă, căci muncitorii români și adevărații socialiști, ce îi reprezintă, nu au nevoie de gropi comune cum s-au găsit pe teritoriul fostei Iugoslavii.

Lupta împotriva urii între popoare trebuie dusă și împotriva unor așa-zisi socialiști de stânga, cum ar fi cei din Italia, care, sub pretextul unor acte condamnabile dar izolate, au trecut la măsuri legislative de expulzare a celor ce, goniți de mizerie de acasă, au plecat să câștige un ban în alte țări.

Din fericire datorită și sprijinului unor forțe progresiste măsurile de expulzare au fost limitate și chiar abolite.

A.E.M. se pronunță ferm pentru emanciparea tuturor muncitorilor, indiferent de naționalitate și numai împreună ei vor învinge și își vor obține drepturile legitime.

Să dăm cu toții curs la îndemnul la unire lansat de imnul muncitorilor de pretutindeni, *Internaționala*.

N. Boroiu

Ce înseamnă separarea dintre stat și biserică și de ce este ea importantă pentru democrație

Am întâlnit des impresia că aceia care militează pentru separarea dintre stat și biserică sunt niște atei iar aceia care se opun acestui principiu cosubstanțial democrațiilor moderne sunt apărătorii necondiționați ai credințelor religioase. Nimic mai fals, după cum voi arăta mai jos! Pledoaria pentru secularism nu trebuie confundată cu pledoaria pentru ateism și nici cu un atac la viața religioasă dintr-o țară. Lupta pentru secularism nu este dusă între atei și credincioși, ci între democrați și teocrați...

Secularism înseamnă echilibru, toleranță, drepturi egale, garantarea libertății de gândire, conștiință și religie și a libertății de exprimare și manifestare pentru fiecare cetățean, indiferent de opinia lui față de religie. Orice cetățean trebuie să se bucure de drepturi depline și de respect într-o societate democratică, fără nici un fel de discriminări bazate pe religie sau convingeri.

Ești credincios al unui cult numeros într-o țară? Secularismul îți garantează drepturile și libertățile în materie religioasă. Ești credincios al unui cult minoritar? Secularismul îți asigură, de asemenea, libertatea de credință și exprimare. Te consideri ateu, agnostic, liber cugetător,

sceptic sau indiferent față de religie? Într-un stat secular ești liber să îți afirmi opiniile, iar drepturile îți sunt respectate. Principiul funcționează oarecum la fel precum cel care asigură egalitatea cetățenilor indiferent de etnia din care provin cetățenii unei țări. Statul secular este, așadar, principiul cadru și mediul de evoluție liberă a tuturor, indiferent de majoritatea sau minoritatea căreia îi aparțin. O discuție care să meargă în profunzimea acestui principiu și înspre direcțiile spre care se ramifică voi face în viitoare editoriale.

La viziunea secularistă asupra statului s-a ajuns prin maturizarea concepției despre democrație după experiența dramatică a unor numeroase persecuții, tensiuni, conflicte și războaie religioase din perioade de tristă amintire... Din nefericire, astfel de situații răbufnesc uneori și în lumea noastră de azi.

În esență, secularism înseamnă că instituțiile statului și deciziile politice sunt separate de autoritățile ecleziastice, fără intruziuni din partea unora în treburile celorlalte, că nu sunt acceptate privilegiile sau discriminări bazate pe religie sau convingeri în materie religioasă, că este recunoscută demnitatea și egalitatea tuturor credincioșilor și necredincioșilor deopotrivă, că nimeni nu poate impune cuiva ce să creadă sau să nu creadă, că nimeni nu poate fi obligat să susțină din veniturile proprii activitatea unui cult, că statul nu promovează și nu descurajează nici un punct de vedere față de religie, într-un cuvânt, că statul este neutru iar cetățenii pe deplin liberi în materie religioasă.

Discursul lui John F. Kennedy prin care, în calitate de candidat la președinția Statelor Unite și catolic declarat, face o pledoarie vibrantă pentru separarea absolută dintre stat și biserică și pentru toleranță religioasă

Partizanii statului secular pot fi așadar creștini, musulmani, evrei, atei, agnostici, budiști, hinduiști, liber cugetători, sceptici, Bahai, șintoști, membri ai oricăror culte sau necredincioși, toți având însă în comun convingerea democratică a recunoașterii drepturilor egale pentru toate ființele umane. Or, garanția acestor drepturi este neutralitatea instituțiilor statului față de religie.

Desigur, există mai multe modele de separare a statului de biserică și sunt numeroase aspecte ale vieții sociale și a raporturilor dintre stat și culte implicate. Avem, spre exemplu, statele laice precum Franța sau Statele Unite care nu recunosc și nu finanțează cultele.

Iată precizarea Curții Supreme a Statelor Unite cu privire la ce anume înseamnă separarea dintre stat și biserică stabilită de Primul Amendament la Constituție (care statuează următoarele: „Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof;):

„Nici un stat și nici guvernul federal nu pot înființa o biserică. Nici unul nu poate da legi în sprijinul unei religii, a tuturor religiilor, sau să prefere o religie în favoarea alteia. Nici unul nu poate forța sau influența o persoană să urmeze sau să renunțe la o anume biserică împotriva voinței sale sau să fie forțat să-și declare credința sau necredința într-o religie. Nici o persoană nu poate fi pedepsită datorită sau declarării credințelor religioase sau nonreligioase, pentru prezența sau absența de la biserică. Nici o taxă indiferent de sumă, mare sau mică, nu poate fi îndreptată spre susținerea activităților sau instituțiilor religioase, indiferent de numele și forma aleasă pentru învățarea sau urmarea învățăturilor religioase. Nici un stat, nici guvernul federal nu pot, în mod deschis sau secret, participa în activitățile organizațiilor și grupurilor religioase și viceversa” (Everson v. Board of Education, 1947).

După cum se poate vedea, comparativ, România încalcă sistematic aproape toate punctele implicate de separarea dintre stat și biserică în Statele Unite. Țara noastră este departe de a fi un stat secular.

Un alt model de separare dintre stat și biserică este Germania care recunoaște cultele și poate avea anumite forme de cooperare cu acestea. Spre exemplu, statul german colectează de la cetățenii care aparțin unui cult impozitul acordat de aceștia bisericii din care fac parte. Neplata aceluia impozit de către cetățeni poate duce la excluderea din rândul cultului respectiv.

De asemenea, statul finanțează renovarea bisericilor care aparțin patrimoniului istoric. În privința activităților social-filantropice ale cultelor, statul german acordă, de asemenea, un anumit sprijin. Dar, atenție, statul german nu acordă fonduri publice pentru construcții de noi biserici, așa cum se întâmplă masiv în România, unde anual sunt alocați sute de milioane de Euro pentru culte de la Secretariatul de Stat pentru Culte, din Fondul de Rezervă aflat la dispoziția Guvernului și din bugetele autorităților locale. Cercetarea științifică și cultura obțin mai puține fonduri publice anual decât cultele în România, ceea ce reprezintă o situație unică în Europa.

Există state care sunt seculare deși au, formal, o biserică de stat. Un exemplu este Norvegia care, pentru a nu genera discriminări prin alocarea anumitor fonduri exclusiv către biserici, finanțează și Asociația Umanistă Norvegiană, considerând-o nu o religie, dar o promovare a unei viziuni asupra lumii (lifestance) care grupează ateii, agnosticii și, în general, persoanele fără religie.

Țara noastră acordă bisericii majoritare privilegii inacceptabile pentru o democrație, lucru care încalcă separarea dintre stat și biserică. În acest plan al discuției, acela care privește democrația, toți partizanii acesteia, indiferent că suntem persoane religioase sau nereligioase, ar trebui să susținem secularismul.

Într-un alt plan al discuției, cel al convingerilor sau credințelor personale, am precizat, într-un articol publicat în Dilema Veche din 2007, de ce mă consider liber cugetător. Viziunea mea asupra lumii se fondează pe etica umanistă, pe examinarea critică a problemelor, pe abordarea științifică, pe conștiința failibilității noastre, pe cultură și artă ca ingrediente esențiale ale unei vieți interioare împlinite, pe efortul maximizării libertății și împreună cu cel al asumării responsabilității, pe reflecție filosofică dar și preocupare față de problemele concrete ale societății, pe respect și toleranță față de persoanele care au alte opinii, convingeri sau credințe decât mine. Nu am nevoie de religie pentru a trăi o viață care, în accepțiunea mea, are un sens și care este suficient de interesantă și provocatoare. În același timp, admit că nu sunt posesorul adevărurilor ultime și că alte căi de căutare a unui sens în viață pot fi legitime pentru cei care le aleg pe acelea, așa cum eu o consider pe a mea.

Mă consider, așadar, un promotor al umanismului secular. Timp de 5 ani am fost Director executiv al „Solidarității pentru Libertatea de Conștiință”, primul ong secular umanist din România, unde am activat alături și de personalități publice excepționale precum Gabriel Andreescu sau Emil Moise. În 2008, am fondat Asociația Umanistă Română, al cărei președinte sunt în acest moment. Intrând activ în politică, în 2009, am adus pentru prima dată secularismul ca temă de campanie electorală. O voi face în continuare, incluzând-o în temele prioritare ale activității mele politice și ale Mișcării Verzilor. Activitatea mea de promovare a umanismului secular este nu doar națională, participând la numeroase acțiuni, adunări generale și congrese umaniste internaționale din 2004 încoace.

În cadrul Adunării Generale de la Genova (Italia), din 6-8 mai 2011, am fost ales membru în Board-ul (Consiliul) European Humanist Federation care cuprinde peste 50 de organizații umaniste din 21 de țări. Fiind primul membru al Board-ului EHF din Estul Europei, atenția și interesul EHF vor crește pentru problemele care privesc secularismul și umanismul din această zonă a continentului.

De asemenea, Asociația Umanistă Română va fi gazda Adunărilor Generale ale International Humanist and Ethical Union și European Humanist Federation, în mai 2013, la București. Cu acel prilej vom invita personalități de anvergură mondială să conferențeze în România, printre acestea numărându-se Richard Dawkins, Daniel Dennett, Sam Harris, Michael Shermer, Anthony Grayling, PZ Myers șamd. Sperăm că vor răspunde afirmativ invitației noastre...

Remus Cernea

www.remuscernea.ro <http://www.facebook.com/remus.cernea>

Nicolae Boroiu – un om, o cauză, o luptă, un efect

(urmare din pag. 1)

Acesta a fost o paranteză cu exemplul personal pentru că altele au fost acțiunile publice de grup ale omului Nicolae Boroiu.

Îmi amintesc cu plăcere și îmi va rămâne pentru totdeauna în memorie luările de cuvânt în ședințele AEM la Craiova, la mitingurile de la Rovinari și Craiova, unde cuvântările clare, concrete, convingătoare, concentrate pe subiectul temei dezbătute mă făceau să tresar, să simt ca un fior orice idee transmisă prin vocea sa deosebită. La cuvântare vocea sa variabilă avea dublu sens: pe cel care era simpatizant, sau convins al ideii exprimate îl făcea să tresară, să vibreze pozitiv, plăcut până la ultimele celule ale corpului său, căci prin tonalitatea schimbătoare a vocii sale, prin simțuri creierul comanda încordare și vibrație în toate celulele corpului, fiind în acest fel convins și atașat complet de ideea exprimată. Pe de altă parte, sunt convins că și cel pe care îl afecta ideea exprimată tresărea, trecându-l fiorii într-o vibrație negativă, făcându-l să se sperie, să-i fie teamă mai mult, astfel că distanța între victimă și vinovat se mărea și nu mai era nici o confuzie între ei.

Adâncea și accentua trăsăturile fiecărei fapte ale dușmanilor celor muncitori și cinstiți, ai dușmanilor țării, lămurirea auditoriului cât e de urgent, cât de mult și de bine trebuie să ne organizăm și să știm să luptăm împotriva mincișorilor și hoților exploatare.

Tonalitatea era joasă la început, pentru a introduce auditoriul în temă, pentru a lămuri situația, devenind mai vibrantă atunci când trebuia să exprime necesitatea luptei și unității. Privindu-ne unii pe alții în ochii înțelegeam că trebuie să fim împreună, peste greutatea zilnică, pentru un succes garantat. Și când firul ideii străbătea tot corpul și devenea ca o coardă rezonantă la cel mai scurt cuvânt, iar pumnul se strângea și devenea tot numai putere și energie, văzându-i și pe cei de lângă tine nu te mai simțeai singur; împreună putem lovi, acum cu vorba, cu ideea, cu mitingul, unirea venind parcă de la sine, ca un bulgăre de zăpadă în rostogolire și, câte un pic, câte un pic, vom fi tot mai mulți, iar succesul va fi garantat.

S-a gândit mult la succes ca un efect al luptei pe care o ducea și în care a crezut. Din păcate, nu a apucat să-și vadă dezideratul îndeplinit, deși îl credea destul de apropiat.

Ne organizăm, ne pregătim, luptăm, câștigăm!

Ilie R. Olteanu

Am primit de la cititori:

Campanie anti-NATO!

Dragi prieteni și tovarăși,

Am dori să vă informăm că pe 13-15 iunie va avea loc la Belgrad, Serbia cea mai mare Conferință de parteneriat strategic militar a NATO din istorie. Conform informațiilor oficiale NATO, această reuniune "este un eveniment de bază în cadrul Comandamentului Suprem Aliat [al NATO] pentru transformarea campaniei de angajament strategic. Este o conferință la nivel strategic menită a informa șefii de Apărare ai NATO, ai Parteneriatului pentru Pace (PfP), ai Dialogului Mediteranean (MD), ai Inițiativei de Cooperare de la Istanbul (ICI), ai Țărilor de Contact (CC) și ai altor țări selectate, cu privire la abordările de continuare a eforturilor NATO de transformare, cu scopul de a discuta aceste idei și pentru a aduna perspective naționale". Acest lucru arată în mod clar că Belgradul va găzdui una dintre cele mai importante reuniuni strategice ale NATO până acum.

Faptul că NATO, care este unul dintre cele mai importante instrumente de opresiune imperialiste globale și de exploatare capitalistă, va ține o adunare este un motiv suficient pentru a organiza o contra-întâlnire internațională a persoanelor care se opun ideilor și practicilor, pe care le reprezintă NATO. Ceea ce face conferința anunțată chiar și mai bizară, este faptul că aceasta va avea loc în Serbia, una dintre țările care a fost bombardată și distrusă

de către NATO, destul de recent. Pentru sârbi, merită să ne reamintim acest lucru, intervenția NATO din 1999 a fost sinonimă cu oroarea absolută. Ei s-au simțit trădați, ca pe vremea invaziei naziste. Desigur, bombardarea Serbiei este doar unul din lungul șir de acțiuni distructive ale NATO împotriva umanității, așa cum suntem martori la ce se întâmplă în Libia aceste zile.

Intenția campaniei noastre este de a organiza o masivă adunare internațională anti-NATO, cu un număr mare de activități publice, acțiuni directe și demonstrații. Sperăm, mai presus de toate, să mobilizăm populația locală, dar ne-am dori, de asemenea, să aibă o reprezentare internațională puternică a anti-militariștilor, anti-capitaliștilor, anti-fasciștilor și a altor activiști care sprijină lupta împotriva NATO. Intenția noastră este de a organiza o tabără anti-NATO pentru toți tovarășii care provin din străinătate. Dorim să vă invităm să veniți la Belgrad, și să participați în campania noastră de a opri conferința NATO din Serbia 2011.

REUNIUNEA NATO de la Belgrad nu trebuie aibă loc!

*În numele organizatorilor,
Jordan Merlin*

Mișcarea "indignaților" se va extinde în Europa?

Cu o săptămână înaintea alegerilor regionale și municipale, zeci de mii de manifestanți autointitulați "indignați" – tineri, cetățeni de alte vârste, șomeri, studenți, pensionari, salariați – au ieșit pe străzile Spaniei pentru a demonstra împotriva șomajului și a crizei care le afectează țara.

În preziua alegerilor, zeci de mii de oameni aflați în piețe și pe străzi au scandat sloganuri de nemulțumire – observatorii europeni spun că acest val de revoltă socială este nemaiîntâlnită până acum. La Madrid, sute de tineri și-au

instalat corturile în Piața Puerta del Sol, promițând că nu vor părăsi locația în schimbul unor simple promisiuni electorale. La miezul nopții de sâmbătă spre duminică, manifestanții au întâmpinat cu "un strigăt mut" interdicția de a manifesta, iar la ora 24:00 ei au ținut un minut de tăcere simbolic, lipindu-și bandă adezivă pe gură. La miezul nopții de sâmbătă spre duminică, o tăcere supraomenească s-a așternut în Puerta del Sol – aceasta a fost reacția miilor de oameni la acordul care interzice orice reuniune politică în ziua care precede alegerile locale. Ulterior, foarte rapid, strigătele s-au reluat: "Acum suntem toți în ilegalitate", scandau cei aproximativ 20.000 de oameni, număr estimat de o firmă specializată. Poliția, deși prezentă la manifestări, într-un stil însă foarte discret, nu a intervenit, transmite agenția de știri EFE. Organizatorii mișcării de protest inițiată la 15 mai, cu scopul de a denunța șomajul și revenirea la criza economică, au avertizat că sunt dispuși să sfideze interdicția. De altfel, manifestanții au anunțat ieri că vor rămâne în Puerta del Sol cel puțin încă o săptămână. Au supus la vot și majoritatea a ales prin ridicarea mâinii. "Vom rămâne aici. Nu este vorba despre o manifestație, ci despre o mișcare cetățenească", declara în urmă cu două zile șomerul Juan Lopez (30 de ani), unul dintre purtătorii de cuvânt ai mișcării.

Cine suntem noi?

Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor este o organizație largă, nepartizană, urmărind să strângă laolaltă pe toți cei ce se pronunță pentru apărarea drepturilor salariaților, indiferent de culoarea lor politică.

- Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor se pronunță pentru organizarea independentă a salariaților, atât la nivel național cât și internațional, împotriva planurilor reprezentanților capitalului mondial de a instaura o “nouă ordine” bazată pe exploatare, pe sărăcie și război.
- Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor se pronunță pentru asistență medicală gratuită, pentru gratuitatea învățământului de toate gradele, pentru o adevărată protecție socială, împotriva șomajului.
- Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor se pronunță pentru apărarea proprietății sociale împotriva tuturor formelor de privatizare, împotriva tuturor formelor de fărâmițare și înstrăinare a avuției publice.
- Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor se pronunță pentru garantarea și apărarea drepturilor tuturor minorităților, pentru dreptul tuturor popoarelor la autodeterminare.
- Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor se pronunță pentru independența totală a organizațiilor sindicale față de orice partide, față de stat, patronat sau biserică.
- AEM s-a înființat în aprilie 1993, dintr-un grup de militanți reuniți în jurul publicației Tribuna Socială (primul număr al acesteia a apărut în decembrie 1990).
- AEM a inițiat și/sau a participat la mai multe activități ale mișcării muncitorești din România, sau, la invitația altor organizații apropiate ca orientare, din străinătate.
- Acțiunile desfășurate au fost de natura conferințelor, dezbaterilor, marșurilor, mitingurilor, simpoziunelor, abordându-se teme precum: apărarea drepturilor muncitorilor (dreptul la muncă, la un salariu și trai decent, la organizare sindicală independentă), apărarea drepturilor general umane precum sănătatea și învățământul, lupta împotriva războiului (a organizat un marș la Craiova împotriva declanșării războiului din Irak la 1 martie 2003), lupta împotriva represiunii (a organizat două conferințe naționale cu participare internațională la Craiova în 1999), solidaritatea muncitorească națională și internațională, lupta împotriva dereglementărilor sociale, lupta împotriva exploatării muncii, lupta împotriva exploatării copiilor și a femeii, apărarea laicității statului, apărarea sectorului public, aniversări și comemorări etc.
- Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor susține necesitatea existenței unui partid, care să reprezinte în mod real clasa muncitoare.
- Asociația pentru Emanciparea Muncitorilor are ca publicație Tribuna Socială care apare, în general, o dată la două luni, atât în variantă tipărită, cât și pe internet. Adresele de internet sunt: www.tribunasociala.org și <http://aemcraiova.wordpress.com>
- AEM este aderentă la Acordul Internațional al Muncitorilor și Popoarelor, care s-a constituit în ianuarie 1991, la Barcelona, cu ocazia unei prime Conferințe Mondiale Deschise, reunind delegați de pe toate continentele.
- Acordul Internațional al Muncitorilor și Popoarelor este confluența grupurilor, partidelor, organizațiilor și militanților muncitori de origini diverse, cu toții atașați apărării clasei muncitoare, revendicărilor sale și independenței totale de clasă.
- Acordul Internațional al Muncitorilor se opune planurilor de ajustare structurală impuse de Fondul Monetar Internațional și de Banca Mondială, veritabile instrumente de jefuire a popoarelor, impunând peste tot dereglementarea socială, lichidarea sectoarelor publice, privatizarea și repunerea în cauză a drepturilor sociale deja câștigate.
- Acordul Internațional al Muncitorilor și Popoarelor luptă pentru independența politică a mișcării muncitorești, împotriva integrării instituționale a acesteia de către stat ca și de către administrațiile întreprinderilor. El luptă pentru apărarea Codurilor muncii și a contractelor colective, opunându-se politicilor de dereglementare și de flexibilitate puse în practică în numele mondializării și economiei globale deschise.
- Acordul Internațional al Muncitorilor și Popoarelor nu vrea să se substituie diferitelor organizații internaționale ale muncitorilor și nici să intre în concurență cu ele.
- Acordul Internațional al Muncitorilor și Popoarelor, la locul care îi aparține, se vrea numai punctul de întâlnire al tuturor militanților muncitori care acționează în lume pentru apărarea intereselor particulare ale muncitorilor, pentru apărarea libertăților democratice, în vederea confruntării punctelor lor de vedere asupra numeroaselor probleme cu care clasa muncitoare se vede confruntată.